

ЗУСТРІЧ

ВОВЧА  
ТРОПА  
1972

ПОС  
СМ

ЮБІЛЕЙНА МІЖКРАЙОВА ПЛАСТОВА

ОАНОАНІВКА

ЗУСТРІЧ

# ХТО Є КИМ

- |                                     |   |
|-------------------------------------|---|
| пл. сен. Ігор Король, Бурл          | - Комендант   |
| пл. сен. Богдан Миндюк, ЛЧ          | - Заст. коменданта (Канада)   |
| пл. сен. Слава Рубель, П.С.         | - Заст. коменданта (Програма)   |
| пл. сен. Володимир Свинтух, ЧОК     | - Заст. коменданта (Координатор таборів 1 зв'язковий виховних Уладів) |
| ст. пл. Анатолій Кардашинець, Побр. | - Заст. коменданта (Зв'язок із Молодечими Організаціями)              |
| пл. сен. Стефа Король, П.С.         | - Зв'язкова виховних Уладів   |
| ст. пл. Олег Цюк, Бурл.             | - Головний бунчужний  |
| ст. пл. Андрій дурбак, Побр.        | - Заст. бунчужного  |
| ст. пл. Володимир Душко, Бурл.      | - Заст. бунчужного (Канада)   |
| ст. пл. Тарас Лончина, Побр.        | - Писар   |
| ст. пл. Роксоляна Бойко, Княгині    | - Заст. писаря  |
| пл. сен. о. Богдан Смик, Войн.      | - Капелян католицький   |
| пл. сен. о. Артемій Селепина        | - Капелян православний  |
| пл. сен. др. Олег Волянський, д.К.  | - Служба здоров'я   |
| пл. сен. Зенон Корчинський          | - Голова Оргкому ЮМПЗ-72  |
| пл. сен. Дада Франкен               | - Референт реєстрації   |
| пл. сен. Ярослав Бойдуник, Ч.К.     | - Гол. пл. оселі "Вовча Тропа"  |
| пл. сен. Дмитро Косович, ЛЧ         | - Референт фінансів   |
| п. Володимир Сушків, Пластприят     | - Реф. прохарчування учасників  |
| п. Михайло Савицький, Пластприят    | - Реф. прохарчування (Кухня й буфет)                                  |
| ст. пл. Андрій Ластовецький, ЛЧ     | - Реф. Порядкової Служби 1  |
| пл. сен. Христя Навроцька, Гр.      | - Референт зв'язку  |
| інж. Роман Баранський, Пластприят   | - Канцелярія ЮМПЗ   |
| пл. сен. Андрій Мицьо, ЛЧ           | - Референт гостей   |
| ст. пл. Оля Дудинська, Маки         | - Референт закордонних пластунів                                      |
| пл. сен. Нестор Кольцо, Чор.        | - Заст. реф. закордонних пластунів (Австралія)                        |
| пл. сен. Володимир Савчак           | - Референт скавтів  |
| ст. пл. Марта Стельмахів, С.В.      | - Референт преси й інформації   |
| пл. сен. Михайло Пежанський, ЛЧ     | - Заст. реф. преси й інформації (Австралія)                           |
| ст. пл. Борис Крупа                 | - Референт фільму й фотографії  |
| пл. сен. Андрій Горняткевич, См     | - Заст. реф. фільму й фотографії                                      |
| пл. сен. Тиміш Білостоцький, Тис.   | - Референт одноднівок   |
| ст. пл. Юрій Павлічко, ЛЧ           | - допомога в технічному оформленні одноднівок                         |
| пл. сен. Осип Гапій, ЛЧ             | - референт пошти й фліятелі   |
|                                     | - Референт радіопередач   |

## Наказ т. 1

1. "Пластова ідея завжди жива" -- це клич нашої Зустрічі, якою відзначаємо 60-і роковини заснування Пласту. З нагоди цих роковин проголошено об'явою Головної Пластової Булави 1972-ий рік Ювілейним Роком Українського Пласту. Наша Міжкрайова Зустріч є одним звеном у ланцюгу пластових святкувань, які почалися серед наших друзів в Австралії, Аргентині, Німеччині, Великобританії, а тепер завершуються на Вовчій Тропі.

В часі 60-и років свого існування Пласт перейшов багато бурхливих хвилин. Мимо всіх труднощів Пластова Організація безупинно розвивалася і її члени доказали, що Пластова ідея завжди жива.

Перед нами, учасниками Зустрічі, стоїть завдання щераз доказати в часі нашого таборування, що Пласт дальше розвивається, а його ідея все закрплена в наших серцях.

2. В імені проводу Зустрічі вітаю владик і духовенство українських церков, Начального Пластуна, членів головного пластового проводу, крайових пластових проводів, станичних старшин і так численно зібраних членів чотирьох пластових уладів.

Вітаю представників Українського Конгресового Комітету Америки, українських установ, преси, приятелів Пласту й усіх гостей присутніх у нашому гурті. Особливий привіт нашим подругам і друзям, що прибули з далекої Австралії, Аргентини й Великобританії і будуть з нами в часі Зустрічі.

3. Подруги й друзі! На нас звернені очі української громади в діаспорі. Від нашої пластової постави, запалу й завзяття залежить успіх Зустрічі. Від нашої поведінки й пластової дружби буде залежати з якими враженнями ми роз'їдемося додому.

В імені проводу Зустрічі бажаю Вам успішного таборування і багато гарних споминів.

С к о б !

Дано на Вовчій Тропі дня 20-го серпня 1972-го року.

(-) пл. сен. Ігор Король, Бурл.  
комендант

(-) ст. пл. Тарас Лончина, Пб  
писар

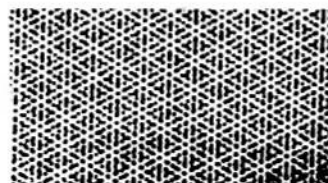
# ПЛАСТ у СВІТІ



Начальний Пластун серед  
пластунів з Австралії та  
Аргентини



Начальний Пластун із  
пластунами з Аргентини





---

---

пл. сен. Нестор Шуст, СМ

# Відкриття Зустрічі

Тяжко було вставати нам усім у неділю після трудної та довгої суботи – для більшості з нас це був день приїзду та розтабування. Однак для всіх присутніх неділя залишиться в пам'яті зворушливим та історичним днем відкриття Зустрічі та заприсяження Начального Пластуна.

Офіційна частина почалася архієрейською Службою Божою, яку відслужив Блаженніший Мстислав, Митрополит Української Православної Церкви в США. Вже по дев'ятій годині ранку поодинокі підтабори почали приготуватися до Служби Божої. Колони за колонами юнаків та юначок марширували зі своїх таборів в сторону головної площі. Займали місця на майдані новацтво, юначки, юнаки, старше пластунство та Лісові Чорти. З сеньйорами справа складалася трудніша. Один сеньйор пробував зробити збірку, але виглядало, що сеньйори вже давно впорядку не робили. Вкінці і вони зайняли своє місце на площі. Службу Божу величаво відправив Митрополит в супроводі священників та при співучасті хору, який чудово співав. При кінці Служби Божої Митрополит виголосив проповідь до пластової молоді.

Через пів години після Літургії всі підтабори почали уставлятися на площі до відкриття ЮМПЗ-72. Був це будуючий та приємний образ бо наше пластунство, зокрема з менших станиць та осередків, побачило, що Пласт це не та мала горстка з якими вони пластують в станиці чи навіть на таборі. Тут з'їхалось більше тисячі юнацтва з усіх кутків світу, з далеких Австралії чи Аргентини, а також з Європи. Духова оркестра 5-го куреня УПЮ-ів з Торонта зробила дуже гарне враження на всіх як своїм виглядом так і гарною грою маршової музики.

Після різних звітів прийшло до історичної хвилини – заприсяження Начального Пластуна. Зাপрисяження перевела голова ГПРади пл. сен. О. Кузьмович, а опісля новий Начальний Пластун

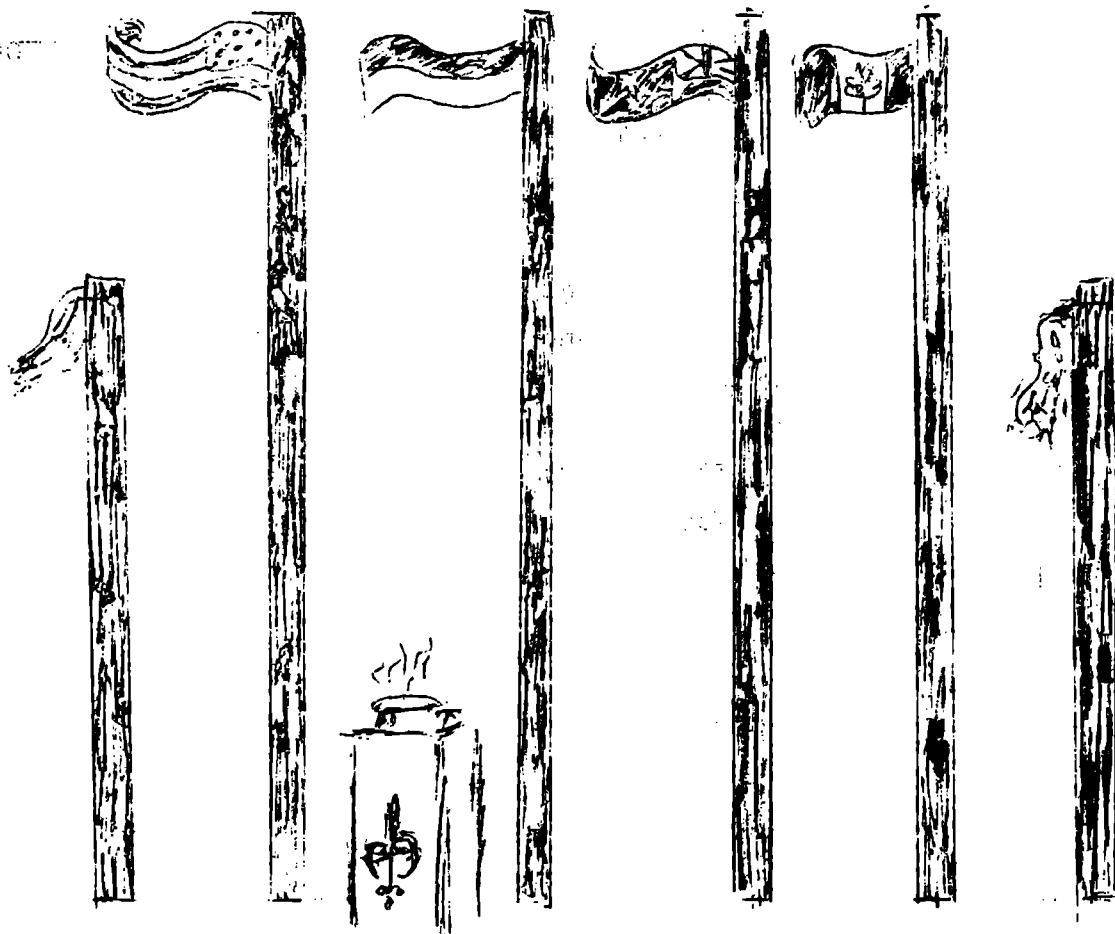
пл. сен. Юрій Старосольський зворушливо промовив до всіх пла-стунів.

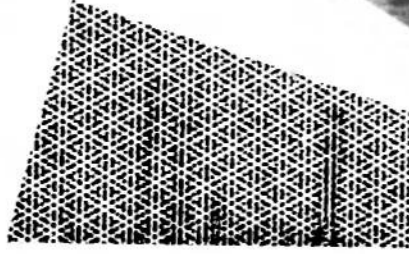
Після свого слова Начальний Пластун запалив вічний во-гонь який приніс з австралійської ювілейної зустрічі юнак Л. Бриндзя, та який передав Начальному Пластунові голова КПС в Австралії пл. сен. І. Гриневич.

О години п'ятій почалася друга архієрейська Служба Божа яку відправив Преосвященний Йосиф, католицький владика Стемфорду. Знову підтабори зібралися на головній площі й ви-слухали Службу Божу в якій сослужили пластовий капелян та де-кілька інших священиків. До Літургії гарно співав хор старшо-го пластуництва та сеньйорату.

На цій Службі Божій був також присутний Митрополит Мстислав. Обидві Літургії були величаво відслужені при масовій присутності всіх таборовиків та гостей. Однак жаль, що не була відправлена одна спільна Служба Божа.

К-









# Слово Начального Пластуна

Дорогі мої друзі пластуни!

Ви склали пластову присягу; пам'ятаєте яке це було зворушення для вас? Можете уявити собі яке зворушення для мене сьогодні, коли я складаю не звичайну пластову присягу, але присягу Начального Пластуна. Складаю перед вами, друзі пластуни, бо я для вас є Начальним Пластуном, для вас буде моя праця, моє зусилля, для вас, для вас буде у великій мірі тепер моє життя. Колись поет один наш сказав "з журбою радість обнялася". Я думаю про це тепер, і мені здається, що в мене із гордістю покора обнялася. Із гордістю, бо чи не можу не бути гордим, що таке товариство, таке велике, таке добре, таке славне товариство, як наше пластове, поставило мене на чолі.

І рівночасно я відчуваю велику покору, бо знаю яке завдання, які зобов'язання, які труднощі зв'язані із тим найвищим пластовим постом. Але я теж вірю, що не тільки я, але й ми всі -- бо Пласт -- це ми, це не я, це ми -- що ми разом сповнімо ці обов'язки які на мене наложені, якнайкраще.

Це на сім літ ви маєте тепер нового Начального Пластуна. Сім літ ми будемо разом з вами пластувати, змагатись до кращого, журитись, радуватись і мати успіхи, або, неуспіхи. Кажуть, сім -- це щасливе число. І я вірю, що воно принесе щастя. І мені особисто на цьому пості, і вам усім особисто, і нам усім -- Українському Пластовому Уладові.

Коли відійшов від нас Сірій Лев, наш основник Дрот мав візію яким повинен бути Начальний Пластун. Він передав нам цю візію. І коли дивитися, коли читати його слова, кожен мусив відчувати свою маловартість, свою негідність на це велике завдання -- такі великі вимоги він ставив до цього чоловіка, до людини, яка мала стати на чолі Українського Пластового Уладу -- Начального Пластуна. Але він теж сказав:

А найголовніше, щоб Начальний Пластун кріпко вірив у Пласт і в пластову ідею. Так сильно вірив, щоб ніякі інші ідеї, ніякі інші сили не змогли б цієї віри у Пласт і його ідею у нього зрушити.

І це я відчув як відкриття дверей для мене. Бо я вірю в Пласт, вірю в пластову ідею, вірю у вас пластунів. Я так вірю в Пласт, як вірю в саме життя і в саму людину. Я вірю, що Господь створив життя і дав його людям не тільки на те, щоб вони його пережили. Він дав його з певним змістом, з певним зміслом. І я знаю, що Пласт старається дати життю змісл. Я вірю, що Господь Бог поставив певне завдання перед людьми, які будуть жити даним Ним життям. І я знаю, що Пласт ставить ціль у житті і змагається до цієї цілі.

Я вірю, що життя цілого людства є в засаді одне, що є ті самі цілі, бажання, потреби і ідеї цілого людства. Ідеї добра, краси, братерства, справедливості. І я знаю, що Пласт змагає до того, щоб ці ідеали в цілому світі, а зокрема у себе, у нас в українській громаді досягнути. І я знаю, що людське життя пливе широким руслом, але у нацях, у народах. І я знаю, що перше зобов'язання людей – супроти свого народу; супроти свого народу, після Бога. І я знаю, що Пласт поставив себе на службу тому своєму українському народові. І я знаю, що Пласт засвідчив цілою своєю історією, що він цю службу робить, робив і буде робити. Я знаю, що він для цієї цілі був створений і для цієї цілі існує і буде існувати.

І я вірю, що Господь дав життя людям, людям, – найвищому творові своїх створінь; людям, які єдині на світі, інакше як усі інші сотворіння які дивляться тільки в землю, здібні дивитись у небо, дивитись у висоти. Там бачити великого Бога, там бачити інспірації, там бачити великі ідеї, великі думки і великі почування. І я знаю, що Пласт змагає до того, щоб ми підняли у небо наш зір, не тільки ми, але щоб ми, як каже наша присяга ввели наш народ до того, щоб міг він з часом підняти

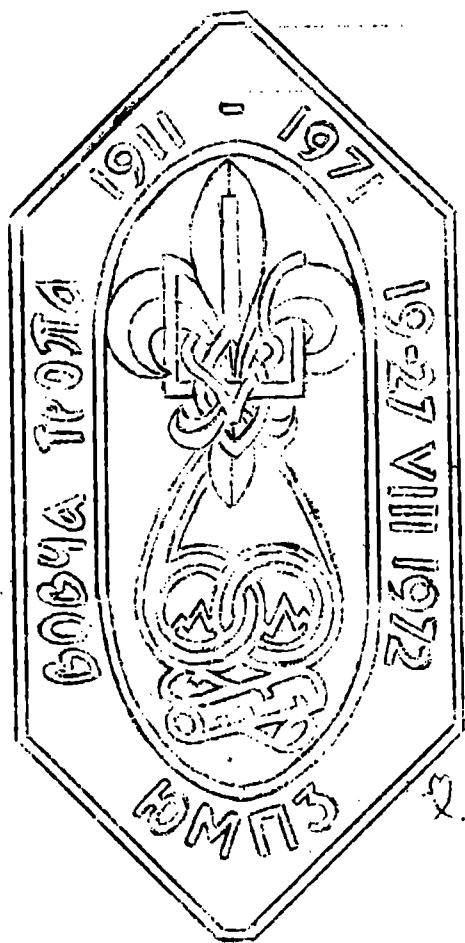
свій зір у висоти. Я це знаю і я тому вірю у Пласт.

І я знаю, що такé буде життя якими будуть люди. Таке буде кожне життя, таке буде також життя нашого Пласту.

Хтось, якась китайська мудрість казала, що життя це не чаша, яку треба випити до дна -- це збан, який треба наповнити цінним змістом. І ми пластуни змагаємо до того, щоб наше життя наповнити цінним, великим змістом. Я вірю, що Господь Бог хотів, щоби люди були щасливі в житті, бо це природне, Богом дане хотіння кожної людини. І я знаю, що Пласт учить нас бути щасливими у Пласті і в житті. Я знаю, що ми хочемо бути щасливими і можемо бути щасливі коли будемо йти за пластовою наукою.

І я вірю у вас, мої дорогі друзі пластуни. Я вірю, що ви є Пластом і що ви і я разом тягар зобов'язання і славне зобов'язання пластове понесемо. Із вірою у пластову ідею, із вірою у вас я приймаю на себе велике зобов'язання. З них перше -- працювати і змагати до того, щоб була єдність українського Пласту як організації, щоб була єдність української пластової ідеї. Я знаю, що є сили, великі сили, які діють проти того. Я знаю, що ми розкинені по світі і відділені океанами і іншими границями. Але те, що ви з'їхалися тут у такому великому числі з усіх континентів свідчить про те, що відчуваєте єдність пластової ідеї. Я прошу вас і я вірю в те, що ця єдність пластова буде просвічувати нам у нашому житті тепер і назавжди у майбутнє, як цей вогонь, що ми запалимо тепер, так єдність пластова щоб горіла у ваших серцях, щоб ви занесли її куди ви поїдете, додому, у ваші краї, у ваші курені, у ваші станиці, гуртки, а перш за все, у своє власне серце. І з тою вірою я можу сказати, що Господь Бог дозволить мені, вам, нам усім сповнити своє зобов'язання. З тою вірою я бажаю вам якнайкращих успіхів.

Скоб!



## ІНТЕРВ'Ю З МОТРЕЮ ХОДНОВСЬКОЮ

Мотря Ходновська є уродженцем штату Нью Йорк, але тепер живе в станиці Ньюарк, Н.Дж. Вона належить до гуртка Чорнобривки 44-го куреня ім. Оксани Джекжори. За рік вона скінчить середню школу ім. Архієпископа Волша і тоді хоче вступити в університет Купер Юніон в місті Нью Йорк щоб студювати мистецтво або архітектуру. Цікаво, що хоч Мотря дуже любить рисувати олівцем або вуглем, вона до тепер ще не студювала мистецтва.

Коли появилися вказівки на конкурс за відзнаку ЮМПЗ-72 Мотря взялася до проектування. До цього вона приступила з великим запалом бо виготовила аж шість проектів. Ці всі проекти можна оглянути на виставці.

Мотря вияснила нам значення свого проекту: Шестикутник означає 60 років історії Пласту - кожна сторона символізує 10 років. Ватра - це пластова ідея яка розгоряється і не припиняється, як тепер, так у майбутньому. Мотря дуже вміло представила цей вогонь у формі числа "60" і в такий спосіб щераз підчеркнула святкування ювілею.

Під одним оглядом відзнака не відповідає первісним ідеям Мотрі. Вона хотіла, щоб відзнака була в красках, тим відрізнялася від інших та була чіткішою. Найкраще це було б виконати емаллю, але через високі кошти цього не вдалося зробити.

Розуміється, що Мотря дуже втішилася коли її проект прийнято, тим більше, що було дуже багато інших проектів. Вона навіть не мріяла, що її пропозицію приймуть, тож тим більшою її радість. Тепер пластуни по цілому світі носитимуть відзначку Мотрі та згадуватимуть її авторку. А Мотрі бажаємо й дальших успіхів у студнях та пластовій праці.

пл.сен. Нестор Шуст, См

## ЗМАГ ЮНАЧОК

Редактор цієї одноднівки дав мені наказ оглянути табір юначок підчас їхнього змагу таборництва та на цій підставі написати репортаж. Був це приємний наказ, бо юначки на З'їзді всі гарні, приємні та мають добру пластову поставу. Стійка при брамі строга, але коли побачили, що я з преси, то дозволили піти до команди. Там приємна бунчужна поінформувала мене, що в сьогоднішній змаг включено піонерку та прикрашування шатер.

Праця горіла юнацьким запалом і всі пластунки метушилися при своїх заняттях. Деякі навіть не зауважали мою присутність аж поки я до них не заговорив. Перша група юначок до якої я зайшов будували різного роду устаткування до кухонь та їдалень. Око моє зупинилося на Марусі Федик з Лорейн, яка разом із клівлендським куренем будувала стіл до їдальні. Зауважив я її тому, що вона голосно заявила, що 'одним замахом розрубав оце грубе дерево', і могутнім помахом сокири вдарила в дерево, яке лежало на землі. На жаль це дерево не зрозуміло її заяви і так скоро не піддавалося. Всеж, Марусині співробітниці запевняли її, що вона таки добре рубає.

Юначки з Вашингтону також не дармували і завзято будували комбінацію - стіл та вішак на казани. Для цього забивали коли в землю, а юначка Варварів ненароком штовхнула кіл, який вона щойно забила; вона сильно здивувалася коли побачила, що він таки досить твердо сидить у землі.

Йду даліше, і бачу як завзято працюють дівчата з двох куренів з Торонта. Юначки з 16-го куреня між якими є близнята Дем'янюки також заходяться над столом, тільки їх співробітниця Коцумбас замість піднести зрубане дерево - падає на нього. Але всі дали собі раду не зважаючи на всі труднощі. Юначки з 4-го куреня з Торонта мабуть довго вправляли будівництво шатер. Вони мені показали, що їх шатро над кухнею збудоване так сильно, що може встояти навіть коли забрати кілок з одного рогу. Уважайте інші юначки! Чи ці дівчата знають якісь чари? Цей курінь гостить у своїх рядах юначку Любу з Австралії. Кажуть мені, що вона саме тепер на занятті з іншими юначками з Австралії, але запевняють, що всі найважливіші праці Люба робить таки з ними. З ними і їсть і ночує.

Поблизу інші дівчата "копають" стіл. Це значить, що викопують рівчик довкола, а середину підносять вище. Тільки цікаво, що обидві юначки сидять без руху з лопатами в руках.

За деревами працюють дівчата з 36-го куреня з Чикаго. Вони не сумніваються щодо своєї вартості бо дуже впевнено заявляють, що вони - найкращі, найбільше роботящі та найрозумніші дівчата на З'їзді. Моя слідуєча зупинка була в 6-го куреня

з Чикаго. Я спитався їх що вони думають про заяву юначок 36-го куреня. Шостий курінь на це тільки відповів, що пластунки мають бути словними і тому не повинні говорити такого, що не збігається з дійсністю. З дальшої розмови з юначками 36-го куреня виношу враження, що вони є справжніми спецами в куховарстві. Юначка Білінська зголошує, що на снідання вони їли яечну грінку ("френч тост"), а на обід уже почали приготувляти спагетті з м'ясним соусом, зупу, салат, компот і чай. При нагоді запросили мене на обід.

Дівчата з 44-го куреня з Ньюарку заявляють, що вони дуже важко працюють. Виглядає, що справді так бо мають аж три кухні. Пояснюютьце тим, що люблять багато їсти; виглядає, що це таки правда бо юначка з якою я говорю витягає з пачки порошок на лимонаду і насолоджується ним. На обід планують неабияку страву як на табор - зрази в грибовому соусі. Смачного!

Опісля переходжу в ліс де серед дерев повиростала за ніч маса шатер. Тут як у вулику. Одні будують брами, інші щогли, а ще інші лятрини. Дівчата з Трентону щойно закінчили працю над щоглою яка похілилася як вежа в Пізі. Але вони цим не збентежені та заявляють: "Нас дівчат є тільки сім, але ми є буйні."

Юначки з 4-го куреня в Торонті збудували гарну браму (ще не відчиняється) і навіть повісили дзвіночок який гості мають уживати.

Дівчата з Лос Анжелес також працюють над брамою, але їх брама самозрозуміло буде прибрана пальмовим гіллям. Ці пластунки справжні прогульковці: Хоч усі з околиці Лос Анжелес, то одна приїхала на Зустріч через Мюнхен, інше через Рим, третя через Бостон, а про інших вже й не пригадую.

Монреальські дівчата збудували гарну браму, яку прикрасили синіми мотузками які розходяться з середини брами на боки наче павутиння.

Не пригадую що робили юначки з Клівленду коло шатер, але добре пам'ятаю, що вони твердили, що вони дуже гарні, цікаві, приємні та працюючі. Чи чуєте хлопці?

Дівчата з Сіракуз мабуть колись будуть пластовими архітектами. Вони будували модерністичну прикрасу коло шатра з двох трикутників, яку назвали "наша несподіванка". Їх показова лятрина цілком люксова бо має поперечку ззаду для більшої вигоди.

Юначки з Дітройту також будували браму. Приємно було дивитися як юначка Марта спритно сиділа на дереві і зв'язувала поперечки, а її три товаришки стояли й "підтримували" дерево. (Може боялися, що воно впаде разом з Мартою.)

Пасейкські юначки поставили величаву браму яка навіть відчиняється, а дівчата з Гартфорду твердять, що найтяжча праця це вставання і руханка.

Усі юначки з задоволенням і усмішкою на устах та жартами переводили свої піонерські зайняття і показували, що хоч вони дівчата як і відмічаються красою, то всежтаки вони вповні самостійні в природі й не бояться сокири. Помимо їхнього задоволення вони висловили одне поважне застереження: їм дається мало вільного часу для заключення нової та відновлення старої дружби. Через різні постійні змаги панує атмосфера тільки конкуренції, а не дружби у відношенні до дівчат інших куренів. Вони бажали б більше часу для дружнього співжиття та вогників з юнаками.

" " " " " " " " " " "

Закінчив я приємні розмови з юначками біля полудня і тоді пригадав собі, що 36-ий курінь з Чикаго запросив мене на обід. Скористав з цього запрошення й смачно пообідав. Мушу сказати, що їхні спаетті були кращі як у італійським ресторані.

Приємного таборування!

Мушка

#### ПІДСЛУХАНЕ В ПОНЕДІЛОК

Які ж були настрої поміж юнацтвом у кратичний час розтаборення ?

Для наймолодших, табір, саме огочення лісу та шатер означало романтику - нарешті вони стали частиною Зустрічі, до якої вони підготовлялися так довго, на яку чекали та боялися, що не дозволять їм поїхати, бо мовляв, "ще замалі". Тепер у всьому стараються наслідувати старших товаришів, щоб не відстати, щоб допомогти куреневі, щоб набрати досвіду. Старші натомість поспішають щоб поставити і браму, і стояки, і кухні, і це, і те. А понад тим: "Бійся Бога, не вбивай сокири в землю!" та "Де ж решта наших шнурів ?"

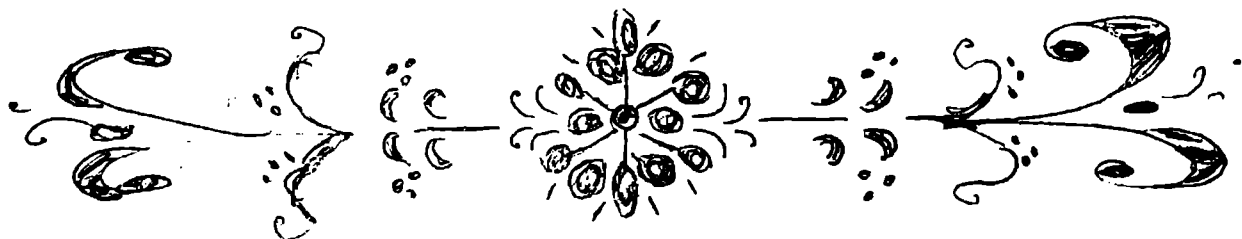
"Знаєте, подруго, ми сподівалися застати тут не порядок. Нас так багато, а часу мало. Але застали ми дисципліну, готову програму, та брак часу на не порядок."

"Ми їхали, щоб зустрічатися з іншими куренями, а програма так заповнена, що немає на це змоги" - нарікає юначка.

"Ми із сусіднім куренем копали яму - ми їм помогли, а вони нам - і вже нав'язалася дружба" - твердить інша.

У хлопців що іншого. "Ми зустрічаємося, але боїмось один одного, бо конкуренція в гочкуванні гостра. Маємо надію що за день-два ситуація зміниться.

Маємо докази, що воно так і сталося і





пл. сен. Мирон Лапка

З АВСТРАЛІЇ НА КРИМАХ (ПАН-АМЕРІКАНО) НА ВОВЧУ ТРОПУ  
або  
з під сузір'я Південного Хреста під Великий Віз і  
Полярну Зірку.

Перша ювілейна Пластова Зустріч 60-ліття Пласту, що відбулась на пластовій площі "Бескид" в Аделаїді, в Південній Австралії, під сузір'ям Південного Хреста, з присутністю делегації пластунок і пластунів США й Канади, породила мрії й надії відбутися завершення ЮІЗ в Америці під Великим Возом, на Вовчій Тропі, разом з друзями Північної Америки й інших країв.

Приготування й надумування були досить довгі, а найбільшим мірилом, що впливав на вирішення були такі власні кишені, кишені батьків і конта станиць, котрі мали вислати своїх представників з "Акції З" до США бути свідками великої події 60-ліття Пласту і введення в уряд Начального Пластуна пл.сен.Ю.Старосольського. Між нами пластунами і нашими поселенцями в Аделаїді, Мельборні і Сідней заговорили про Америку і Вовчу Тропу. А хто поїде і скільки поїде. Були всякі думки серед пластові братії і нашого громадянства. Одні казали, що то страшно літаком летіти, бо мовляв, літак може впасти, інші казали, що з літака можна впасти впасти в океан, а ще інші казали, що злодії крадуть літаки до комуністичної Куби... Різні такі відстрашачі думки пускали, бо мовляв далека дорога, на другий кінець світу, і хто зна як воно там буде з тими літаками... Інші оповідали страхоття про Гавайських красунь, про якісь там гуля-гуля і Вайкікі. Особливо жінки тремтіли за своїх чоловіків, щоби їх гавайські красуні не залоскотали до смерті ...

Та якби там не говорили й страшно не було, коли прийшов час сказати КПС їду або не їду, 35 відважних з УІН,УІО,УСП,УІС і Пласт-Приятю рішилися поїхати до Америки.

До Сідней, найбільшого міста Австралії, з'їхалися всі котрим море й простори були по коліна, з повним таборовим вирядом. А за нами повно людей зі священником котрий благословив нас на дорогу, на щасливу путь і поворот. Врешті останнє прощання з "последнім обниманієм і цілуванієм" і як за шнурком до літака.

Ми знайшлися в якійсь дивній довгій кімнаті повній м'яких крісел. Щось як вітальня, тільки багато довша. Й не вірив що це вже наш "Пан Амерікано", поки не сів в м'яке сидження і майже не потону в ньому. Не встигли ще добре сісти як підходять усміхнені стюардеси, або літаючі красуні, до кожного перевірити чи добре припасався, щоб хтось може не випав, коли літак почне втікати з нами від землі у небесні простори. Це виглядало мені на свого рода "гайджекінг". Але їдемо, бо літак відчепився від землі, і полетів угору вище й вище, у небесні простори, де вже й плач не поміг би...

Так ми летіли довго, бо від 4-ої години пополудні аж до 8.45 пізнього вечера і приземлилися спершу на тихоокеанському острові Фіджі в понеділок, а не у вівторок, як ми залишили Сідней. Здавалось, що літак летів у протилежний бік, назад, а не наперед. Ми перерізали в просторах якусь там 180 меридіану і завернули світ наш дозад. Та як би там не було ми таки один день життя свого продовжили. Кільки то тисяч доларів платять люди, щоби

продовжити своє може й мізерне життя на кілька хвилин, а ми продовжили його задурно. Тому треба літати високо. Це гаразд. Живемо довше і легімо даліше.

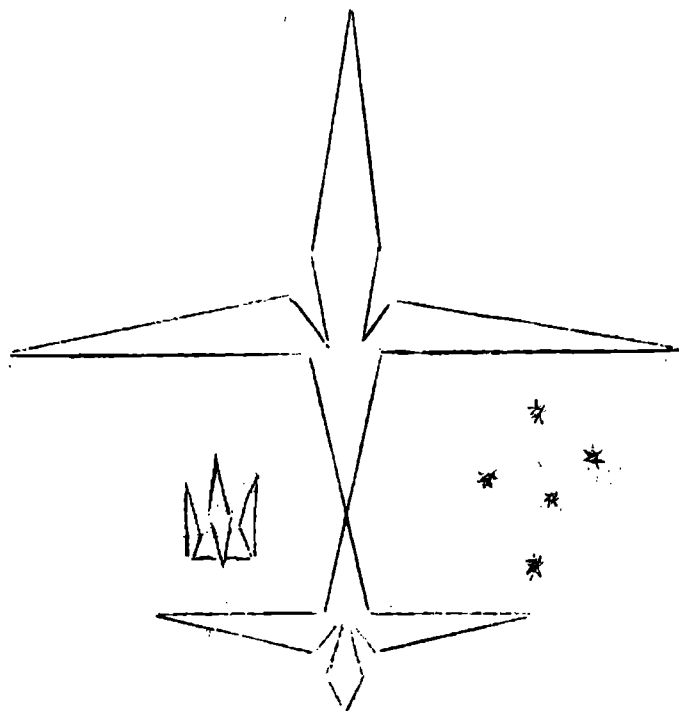
На Фіджі побачив я перших полінезійських зірок-красунь, котрі потом обливалися від парної погоди. Після короткої зупинки на острові Фіджі наш Пан Амерікано залишив тихоокеанський острів і полетів в напрямі до Гонолулу. Мене цікавість гнала до цього екзотичного острова, оспіваного й омріяного найкращими мрійниками й мандрівниками, подібно як ми пластуни...

Раптом настав ясний ранок у просторах. Лучі ясного сонця відбивалися від воднистих хмар й супроводжували наш корабель, що плів у просторах, це чудо техніки, все ближче й ближче до Гонолулу. Навіть крізь маленькі віконця було видно Гавайські острови, мов плаваючу кору на воді, або наші дараби. Вже скоро приземнимося на леговище в Гонолулу. Раптом легке бррр і ми стали. Ну, Слава Богу, думаю. Ми в Гонолулу. Різницю зразу завважив по обличчях прохожих людей. Тут інші люди, не європейці а полінезійці. А де ж ті гавайки? гадаю. Може ще їх побачу оспіваних і омріяних... Після всяких митних формальностей та перевірки ми врешті вийшли на вулицю і замість гавайок побачив муринів і повно великих авт. Стою і дивлюсь. Аж приступає до мене, певно гаваець, бо був ясний на обличчі за муринів і товстіший з широким носом. Він витягнув попір і говорить по "американськи" до мене. Він мені каже, що має нас забрати до Вайкікі. Яких там Вайкікі, до готелю відповідаю. "Ес, ес" - каже - "до готелю Вайкікі". А чому не до Гонолулу? думаю. А може так називається там частина Гонолулу. Ну, ідемо. Минаємо дома високі й малі, готелі і багато авт. Ідемо мимо готелю над морем, де продавали все як колись у нас на празниках і ярмарках - під голим небом. Для певності питаю шофера чи тут Гонолулу. Так Гонолулу, саме тут, показав кругом рукою. Ще грошки їзди і ми під готелем. Нарешті, бо від тої їзди аж голова мені крутиться. Висідаємо і чекаємо на сходах на свої кімнати. От відпочину, подумав. Та де там. Цікавість зганяла сон і втому, бо хотілось побачити Гонолулу. А може ще й гавайки. Біжу до міста. Оглядаюсь, кудю пізніше вертатись, щоб не заблудити. думаю над море піду, бо тепер там літо і всі купаються.

Після мандрівки понад морем на моє здивування не побачив нічого того, що оповідали давно ще в старому краю. Так би мовити розчарувався, бо мене ніхто не збирався лоскотати, хоч я був на сторожі. Бо то Гонолулу. Прохожі красуні ані не дивились... А може знали, що я "озі" (австралець) котрий, мовляв, не любить кольорових. Але ж я тільки живу в Австралії, але я не "озі". Та то я так думав. А в дійсності ніхто навіть не обзирався. Навіть собак не було видно, щоби за мною гарчали. От і маєш Гонолулу і ті гавайки... Чим скорше хотілось сказати по гавайськи "альога", до побачення Гонолулу. Ті часи давно вже минули, про які тепер лиш згадують мрійники...

Пізним вечером під'їхали ті самі великі авта і відвезли нас на леговище. Коли б чим скорше сісти до "Пан Амерікано" й відлетіти геть з того Гонолулу. Шкода було мрій снувати. А там дома певно потерпали за побут в Гонолулу. Альога, альога Гонолулу! Такі меції маємо в Австралії, без мрій і великих грошей і лету літаком. Чим скорше до Лос Анджелес, до Америки звідтіля до Нью-Йорку де нас ждуть наші пластуни й пластунки і рідні. Бо такого ще не бувало в історії Пласту, щоби така численна група мандрувала на Вовчу Тропу з Австралії.

Врешті ми в Лос Анджелес. Оглядаюсь чи немає когось із своїх. Та де там. Вони певно вже в Нью Йорку. За короткий час сідаємо в інший літак і влітаємо туди ж. Заповів капітан, що летить через Скалисті Гори, через ріку Колорадо й багато інших до Нью Йорку. Ще трохи і ми над Нью Йорком. Коли б літак не зачепив за якийсь хмародер, а то може статися катастрофа і з хмародером і з нами. Але якось все пішло добре і ми опинилися на летовищі Кеннеді. Виходимо з літака і нам на зустріч пластуни з волошками. Потім привітання, красномовства і похвали що нас так багато, що то зміцнить ще більше нашу пластову дружбу між Сузір'ям Південного Хреста і Великим Возом. Привітали й послали на відпочинок. От слава Богу, нарешті ми в Нью Йорку. А чи далеко на Вовчу Тропу, гадаю. Е, що там. Як запигаю, то подумують, от який пластун, що вже претється аж на Вовчу Тропу. Треба скорше побачити Нью Йорк, а потім Вовчу Тропу, так для кращого порівняння. Так і зробили. Заки від'їхали на Вовчу Тропу оглянули місто хмародерів і понанюхалися великоміського воздуха новітнього Вавилону. О, ще Вол Стріт, статую Свободи, очевидно пластову домівку і наші склепи на українському му "давн тавні". Після тих оглядин аж у голові крутилося від буржуазного запаху й хотілося чим скорше втекти на Вовчу Тропу, де придуть сотні, а то й тисячі як нам казали, святкувати 60-ліття Пласту разом з нами. Так після довгого лету з Австралії з надіями й мріями святкувати наше пластове торжество ми добились до Вовчої Тропи.





Всяке пластове свято має свої гумористичні ситуації. Не бракує їх на ЮМІЗ-72. На доказ, кілька автентичних прикладів:

На Зустрічі є добра медична опіка. Серед лікарів є щонайменше три психіатри... на всякий випадок, один ветеринар.

Усі ми бачили як Лісові Чорти тримають порядок на Зустрічі при помочі "пушок-говоршок". Одна наша кореспондентка підслухала таку розмову:

Сеньйор: One station wagon coming up!

Старший пластун (йому відповідає): "Дякую, друже!"

Сеньйор до старшого пластуна на перевірочному пункті теренового змагу:

-- Що ви тут перевіряєте?

-- Не пам'ятаю, то дуже довге слово, он там на долині при стежці написано на табличці.

Сеньйор зійшов зі старшим пластуном і прочитали на табличці: "Це пункт пластової самозарадності".

Одна пані з Пласт-прияту запиталася пластуна підчас процесії на Богослужбу:

-- А то що за одні в капелюхах, що ведуть єпископа?

-- Чорти.

-- Свят, свят, свят! А то чому?

-- Так, на всякий випадок.

# Зміст:

Хто є ким	I	
Наказ ч. I	2	
Фото: Пласт у світі	3	
Відкриття Зустрічі	5	пл. сен. Н. Шуст, См
Фото: Відкриття	7	
Слово Начального Пластуна	9	пл. сен. Ю. Старосольський, ЛЧ
Интерв'ю з Мотрею Ходнов- ською	12	М.С.
Змаг юначок	13	пл. сен. Н. Шуст, См
Підслухане в понеділок	15	Мушка
З Австралії на крилах (Пан Американо) на Вов- чу Тропу	16	пл. сен. М. Лапка
Гумор	19	
Зміст	20	

---

## ЗУСТРІЧ - Одноднівка ЮМПЗ-72

Редактор	пл. сен. А. Горняткевич, См
Машинопис	пл. сен. М. Одежинська, Чп
Кругикорба	пл. уч. О. Бровар
Ілюстрації 1 заставки	ст. пл. Л. Кишакевич, Шок (6, 13, 15) пл. розв. М. Ходновська (12) Х (1, 2, 5, 9, 18, 19)
Фотографії	пл. сен. Л. Романків, См пл. сен. Т. Старух, См

Передрук матеріалів дозволений за поданням джерела.  
Тираж : 1000 прим.



